

De Ster

April 1954

DE STER

VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

54e JAARGANG

Nr 4

Redacteur:

DONOVAN H. VAN DAM,
President der Nederl. Zending.

Assistenten:

ANAISE G. en
CLYDE K. RUDD.

Vaste medewerkster:

ANN C. OKKER.

Zendingsfotograaf:

RINZE SCHIPPERS.

INHOUD :	Blz.
Pasen, door Milton R. Hunter	99
Als zaden konden weten en spreken, door Ezra L. Marler	103
Een Apostel uit Zion bezocht Nederland, door A. R.	106
Niet alleen voor tijd, door Lorraine R. Manderscheid	109
Onze Zonnehoek, door Ann C. Okker .	111
Welkom elkeen!	119
Verlangen wij vermaak in het leven? .	120
De Genealogische Vereniging, door H. W. Sont	122
Symphonie in „Geel” groot, door Andrée	123
Boekennieuws	124
Gebeurtenissen in de Zending	125
Aankomst en Vertrek	126
Credo in vitam aeternam, door Albertine Steenhoff-Smulders	128

Administratie: Laan van Poot 292, Den Haag

*„De Ster” van de Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen
verschijnt eenmaal per maand.*

ABONNEMENTSPRIJS: f 1.25 PER KWARTAAL
GIRONUMMER 240615 - LAAN VAN POOT 292 - DEN HAAG

NADruk VAN DE IN DIT NUMMER
VOORKOMENDE CLICHE'S IS VERBODEN

PASEN!

**Hallelujah!
God is groot:
Overwinnaar van de dood!**

Vandaag zijn de harten van miljoenen mensen over de gehele wereld gericht in aanbidding naar de Meester van leven en zaligheid. Wij, leden van de ware Kerk van Jezus Christus, buigen onze hoofden in eerbied en uit het diepste van onze harten danken we God voor de zending van Jezus Christus en het wonderbaar verzoeningswerk, welke Hij zo glorievol volbracht heeft. Wij weten dat onze Verlosser leeft en onze harten zijn vervuld van dankbaarheid voor deze kennis. Wij vinden in geen enkel van de heilige schriften een uitspraak over het werk van God, die zo belangrijk is als hetgeen we lezen in de „Parel van grote Waarde“: „Want zie, dit is Mijn werk en Mijn heerlijkheid — de onsterfe-

lijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen.” (Mozes 1 : 39)

Deze verbazende uitspraak, die zo duidelijk de verwantschap, welke bestaat tussen God en de mens doet uitkomen, bevat twee bepaalde kenmerken, die helemaal verschillend zijn van betekenis. Het ene is de onsterfelijkheid van de mens en het andere is het eeuwige leven. Onsterfelijkheid betekent de verrijzenis uit het graf. Eeuwig leven betekent het type van leven dat zal geleefd worden in de celestiale heerlijkheid door degenen die hun liefde tot God betoond hebben door het nakomen van Zijn geboden, toen zij nog in de sterfelijkheid leefden.

Wanneer de Eeuwige Vader

Zijn Eniggeborene Zoon aanstelde om de Zaligmaker van de wereld te zijn, gaf Hij hem twee grote opdrachten. Eén van deze opdrachten was om de banden van de dood te breken en daardoor de verrijzenis van al Gods zonen en dochteren tot stand te brengen. In andere woorden, Jezus zou algemene onsterfelijkheid geven aan het menselijk geslacht. De andere opdracht was om een evangelieplan van zaligheid te verkondigen aan al de inwoners der aarde, alle mensen hun vrije wil te verlenen en allen, die dit Evangelieplan hetwelk woorden van eeuwig leven bevat zouden gehoorzamen, te beloven dat zij ten slotte zouden teruggebracht worden in de tegenwoordigheid van de Vader en de Zoon en eeuwig leven ontvangen.

In het midden des tijd kwam Jezus Christus in de wereld en in een tijd van drie korte jaren van openbare evangeliebediening wees Hij het pad aan dat leidt naar het eeuwige leven. In andere woorden, door Zijn leven en Zijn onderrichtingen verkondigde Hij aan het menselijk geslacht het evangelieplan van zaligheid en verzekerde verheerlijking aan allen, die bewijs zouden leveren van getrouwheid in „alles wat de Here, hun God, hun ook moge gebiedten.” (Abraham 3 : 25) En dan, door de zijnen verworpen, werd Hij gekruisigd en stierf als een zoenoffer voor de zonden van de wereld.

Maria Magdalena en andere vrouwen van Galilea, die Jezus

zeer liefhadden, gingen zeer vroeg, op die eerste Paasmorgen naar het graf met het doel het lichaam van de Meester behoorlijker te zalven. Maar bij hun aankomst vonden zij het graf ledig. De vrouwen keerden terug naar Jeruzalem, uitgenomen Maria Magdalena. Zij bleef vertoeven bij de ingang van het graf wenende. Terwijl zij dan weende, bukte zij in het graf en zag twee engelen in witte klederen zitten en één van hen zeide: „.....want ik weet, dat gij zoekt Jezus die gekruisigd was. Hij is hier niet; want Hij is opgestaan.....” (Matth. 28 : 5-6) Dus, zoals voorspeld was door de heilige profeten, zelfs vanaf den beginne, had Jezus Christus, de Verlosser van de wereld, de banden van de dood gebroken. Hij had het graf overwonnen en daarbij de verzekering gegeven aan het menselijk geslacht dat, zoals Hij van de doden is opgestaan, ook ieder van ons uit het graf zal opstaan en met onsterfelijkheid bekleed worden.

De Heer heeft, betreffende dit belangrijk onderwerp, de profeet Joseph Smith geopenbaard dat door de verzoening van de Eniggeborene Zoon het menselijk geslacht van de doden zou opstaan

.....in onsterfelijkheid tot het eeuwige leven, ja, allen, die wilden geloven;

En zij, die niet geloven, tot eeuwige verdoemenis;.....

(L. & V. 29 : 43-44)

Amulek verklaarde dat de verrijzenis of onsterfelijkheid zou komen tot

„.....allen, zowel oud als jong, zowel gevangene als vrije, zowel man als vrouw, zowel goddeloze als rechtvaardige.....”

(En bij de verrijzenis of het ontvangen van onsterfelijkheid)

„.....blijven de goddelozen alsof er geen verlossing was geschied, uitgezonderd het losmaken van de banden des doods.”

(Alma 11 : 44, 41)

Het andere deel van deze grote schriftuur, reeds hoger vermeld, is:

„Want zie, dit is Mijn werk en Mijn heerlijkheid — de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen.” (Mozes 1 : 39)

Het eeuwige leven is zeer, zeer belangrijk. Een nauwkeurige studie van de Schriften openbaart het feit dat het de meest wenselijke en belangrijkste zaak is van alles wat bestaat.

In laterdaagse openbaring lezen wij: „Ziet, hij die het eeuwige leven heeft, is rijk.” (L. & V. 6 : 7; 11 : 7) De Leer en Verbonden vermeldt ook dat „...het eeuwige leven ... de grootste van alle gaven Gods is.” (L. & V. 14 : 7) Daarom is het eeuwige leven een zegening die komt tot de individu die de geboden in hun volheid onderhoudt.

Aangezien het eeuwige leven de grootste is van alle gaven Gods aan de mens, moet het voor ons van groot belang en nog groter waarde zijn ons elke moeite en inspanning te getroosten om het eeuwige leven te bereiken eerder dan om een millioen dollars te verzamelen, zelfs een millioen maal een millioen dollars, of om

te stijgen tot enig leidersambt in deze wereld, of om enige of al onze sterfelijke verlangens te bevredigen.

Diep in onze harten ligt de vraag: Hoe kunnen wij het eeuwige leven bekomen?

Jezus Christus, onze Heer en Meester, kwam op aarde en wees de weg naar het eeuwige leven; en Hij beval ons, zeggende:

„En nu geef Ik u een gebod om uzelf in acht te nemen, en ijverig op de woorden des eeuwigen levens te letten. Want gij moet leven bij ieder woord, dat de mond Gods uitgaat,”

(L. & V. 84 : 43, 44)

Een samenvatting der leerstellingen van Jezus van Nazareth betreffende de weg, die leidt naar het eeuwige leven, is als volgt:

Ten eerste, we moeten geloof hebben, geloven in Jezus Christus en in het evangelieplan, hetwelk Hij verkondigde;

ten tweede, we moeten ons bekeren van al onze zonden;

ten derde, we moeten gedoopt worden door iemand die rechtmatig gezag heeft;

ten vierde, we moeten bevestigd worden tot leden van de Kerk van Jezus Christus en de Heilige Geest ontvangen.

(Volgens Nephi, zijn we dan de poort binnengegaan tot het koninkrijk van God en zijn we nu

.....op dat rechte en smalle pad, dat naar het eeuwige leven leidt.” (II Nephi 31 : 17-18)

Ten vijfde, we moeten het Heilige Melchizedekse Priesterschap ontvangen en dit priesterschap eren en hooghouden;

ten zesde, we moeten de wet van het celestiale huwelijk leven en alle daarin gemaakte verbonden onderhouden;

ten zevende, we moeten de Heer door ons leven en door onze gehoorzaamheid aan Zijn geboden bewijzen dat wij gewillig zijn om alles wat we bezitten — onze talenten, onze tijd, onze bezittingen en zelfs ons leven indien noodzakelijk — te wijden aan de opbouw van de Kerk en het koninkrijk van God hier op aarde en ook aan de verlossing van zijn zonen en dochteren;

ten achtste, we moeten voortgaan met onwankelbaar geloof in de woorden van Jezus Christus, hetzelfde gesproken door Hemzelf hetzelfde door de mond van Zijn profeten; we moeten tonen dat wij getrouw zijn in het onderhouden van alle geboden, en voorwaarts streven

„standvastig in Christus, met onverzwakte hoop, en met liefde voor God en alle mensen,” alsook getrouw volharden tot het einde toe, en dan, volgens de belofte van de Eeuwige Vader, zullen wij „het eeuwige leven hebben.” (II Nephi 31 : 20)

Dus, indien wij getrouwheid betonen in het bewandelen van het pad, opgenoemd in deze acht punten en ons in Christus' woord verheugen,

„.....(want) er is geen andere weg of naam onder de hemel gegeven, waardoor de mens in het koninkrijk Gods kan zalig

worden” (II Nephi 31 : 21)

dan zal onze uitverkiezing zeker zijn, met de heerlijkheid van het eeuwige leven als onze beloning; en vervolgens, zoals de openbaring luidt, zullen de getrouwen

„.....de engelen en de goden, die daar zijn geplaatst, voorbijgaan naar hun verhoging en heerlijkheid in alle dingen, zoals op hun hoofd is verzegeld.”

(L. & V. 132 : 19)

Eenmaal zullen wij terugkeren in de tegenwoordigheid van God en de stem van het Lam horen, zeggende: „Wel gedaan, gij goede en getrouwe dienstknechten, ga in in uw heerlijkheid”; en zoals Koning Benjamin zeide, door de verbonden die wij gemaakt hebben en door Zijn naam die wij op ons genomen hebben, worden we zonen en dochteren van Jezus Christus en zullen we met Hem in alle eeuwigheid in de celestiale heerlijkheid verblijven. (Mosiah 5 : 6-10) Deze zegening en glorie is ons weggelegd indien we voorwaarts streven „met het oog alleen op de ere Gods gericht” en getrouw volharden tot het einde toe. (L. & V. 4 : 5, 82 : 19) Moge onze Hemelse Vader ons, als Heiligen der Laatste Dagen, zegenen, nu we op het pad zijn, dat leidt naar het eeuwige leven; mogen we ijverig en getrouw zijn in alle dingen, zodat we „de grootste van alle gaven Gods”, namelijk het eeuwige leven, mogen ontvangen!

Uittreksel van de toespraak van Elder Milton R. Hunter van de Eerste Raad der Zeventigers, gehouden op 5 April 1953, tijdens de 123ste Voorjaarsconferentie van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, in het Tabernakel te Salt Lake City, Utah.

Als zaden konden weten en spreken

uit "Highway Helps" door Ezra L. Marler.

*

In deze tijd van het jaar hebben de boer en de tuinman het erg druk. De aarde wordt beploegd en klaargemaakt tot een zaadbed; dan worden de zaden van oneindige verscheidenheid in een doodskleed van donkerte onder haar oppervlak te rusten gelegd. Als deze zaden eens zinnen en gevoelens hadden, wat zou dan hun reactie zijn op het feit, dat zij zo maar in de grond begraven werden? Zij hebben nog nooit tevoren een dergelijke ondervinding meegemaakt. Het zijn de nieuwe en vreemde ervaringen, die vrees veroorzaken en twijfel opwekken. Misschien hebben deze zaden nooit andere zaden gezien, of zijn zij nooit in aanraking geweest met andere zaden, die door aarde bedekt zijn geweest om daarna toch weer tot hun normale vroegere staat terug te keren. Welke hoop hebben zij, om ooit het zonlicht en de verschillende levensuitingen om hen heen terug te zien? Als zij eens konden spreken, wat zouden zij

dan een protest laten horen tegen deze begrafenis in de koude, donkere grond. Zij zouden waarschijnlijk beven van angst en hun zaad-vriendjes zouden treuren over het tragische lot, dat hun ten deel gevallen was.

Maar zelfs als zaden KONDEN praten, zou hun begrip van het programma en de cyclus van het leven onvoldoende zijn om hun de verzekering te geven, dat dit plantingsproces noodzakelijk is voor hun ontwikkeling en voor het bereiken van het doel, dat hun hoogste bestemming kenmerkt. Zij zouden niet kunnen beseffen, dat zij door de alchimie van de natuur uit hun koud, donker graf in schitterende kleuren en met een sierlijke gedaante te voorschijn zouden komen en dat zij dan verder zouden gaan om schoonheid, omvang en bruikbaarheid voort te brengen, die hun bestaan als de zaden, welke zij vroeger waren, ontelbare malen te boven zou gaan.

Elk zaad zal zijn eigen soort

voortbrengen en zichzelf vermenigvuldigen, hetgeen een plantengroei van oneindige verscheidenheid ten gevolge heeft. Het feit, dat het zaad zijn eigen soort voortbrengt, maakt dat de boer en de tuinman nogal voorzichtig zijn bij de keuze van het volmaakte zaad voor het planten. Als het zaad is aangetast door meeldauw — bedorven door ziekte — zouden de resultaten van de ontkieming in een nieuw leven zeer teleurstellend kunnen zijn. Dit zaad zou, als het dan kon weten en spreken, vervuld zijn van wroeging om de handicap, vooral als deze handicap door eigen schuld was veroorzaakt, en het zou in bitterheid uitroepen: „O, waarom heb ik niet gezorgd voor een nuttigere vruchtdraging?”

Wij zelf lijken erg veel op zaden. We zijn bang voor de uiteindelijke rust, die naar wij weten, voor allen moet komen. We zijn er bang voor, hebben er tenminste een zekere vrees voor, omdat het een ervaring is, die we nooit eerder hebben opgedaan. Als onze geliefden tot zulk een rust worden geroepen, betreuren we hun verlies, we hebben verdriet om hun afwezigheid en we vragen ons af, wat er van hun toekomst zal worden. De Grootste van alle boeren heeft met milde hand de zaden van de mensheid uitgestrooid en Zijn dienstknecht heeft ons verteld: „Dat wat gij zaait wordt niet meer levend gemaakt, tenzij het sterft.” Heden ten dage oogst de „Grimmige Maaier” brede rijen op de velden

van het mensdom en in de toekomst zullen deze rijen waarschijnlijk nog breder en verstrekkender zijn dan vandaag. Het is zo jammer, dat de verdorvenheid van de mens het oogsten zo heeft verhaast, dat een groot gedeelte van de oogst uit onrijp graan bestaat.

Dat er een „tot leven wekken” zal komen van de lichamen, die nu worden afgelegd en dat andere lichamen zullen worden gevormd, welke veel mooier en doelmatiger zullen zijn, daarvan zijn we overtuigd. De grote Ontwerper van het levensprogramma, Die de tijd, als Hij dit al doet, eerder bij eeuwen dan bij jaren berekent, Die de mens schiep en hem op aarde plaatste, kon niet de maker zijn van een plan, waarbij het glanspunt van Zijn schepping in het niet en de vergetelheid zou verdwijnen na enkele vluchtige ogenblikken in de sterfelijkheid te hebben doorgebracht. Hij offerde Zijn eerstgeboren Zoon, opdat de mens eeuwig zou leven. Deze Zoon overwon de dood, verbrak zijn banden en wandelde met een nieuw lichaam uit de graftombe naar het eeuwigdurende leven. „En de graven werden geopend; en vele lichamen van de heiligen, die sliepen, stonden op en kwamen uit de graven na Zijn opstanding en gingen de heilige stad binnen, en verschenen aan velen.”

Na Zijn drie dagen in het graf, bracht Jezus nog veertig dagen door met Zijn discipelen. Toen voer Hij op naar Zijn Vader in de Hemel. In Zijn opgestane toe-

stand bezocht en leerde Hij ook Zijn „andere schapen, niet van deze kudde,” die op het westelijk halfgrond waren. In meer recentere tijden is de levende Heer, Die eens op de Calvariën-berg gekruisigd werd, door anderen gezien. Joseph Smith en Sidney Rigdon leggen hierover een plechtige getuigenis af: „En nu, na de vele getuigenissen, welke van Hem gegeven zijn, is dit de laatste getuigenis, welke we van Hem geven: Dat Hij leeft! Want wij zagen Hem, zittende aan de rechterhand Gods; en we hoorden de stem getuigenis afleggen, dat Hij de eniggeborene van de Vader is.”

Anderen, die vele jaren geleden in sterfelijkheid hebben geleefd, zijn in opgestane lichamen verschenen en hebben mensen op aarde gediend. Van hen noemen we Moroni, een Nephietische profeet, Johannes de Doper, Petrus, de voornaamste Apostel van onze Heer; Jacobus, de zoon van Zebedeus; en ook nog Johannes de Geliefde, die door de eeuwen heen geleefd heeft.

Jezus Christus was het voorbeeld. Anderen hebben de richting, die Hij aangaf, gevolgd. Zijn belofte geldt voor ons allen, opdat we hetzelfde zullen doen. „Ik ben de opstanding en het leven,” zeide Hij, „hij, die in Mij gelooft, hoewel dood zijnde zal toch leven en wie ook leeft en in Mij gelooft, zal nooit sterven.” Verderom zeide Hij: „Voorwaar voorwaar zeg Ik u: De ure komt en is nu, wanneer de doden zullen horen de stem van de Zoon Gods,

en die ze gehoord hebben, zullen leven;... verwondert u daar niet over; want de ure komt, in welke allen, die in de graven zijn, Zijn stem zullen horen, en zullen uitgaan; die het goede gedaan hebben, tot de opstanding des levens, en die het kwade gedaan hebben, tot de opstanding der verdoemenis.” Enige van de meest troostende woorden in de schriftuur zijn de volgende van Jezus: „Laat uw hart niet bedroefd zijn; gij gelooft in God, gelooft ook in Mij. In Mijn Vaders huis zijn vele woningen,” en we kunnen heel gemakkelijk geloven, dat ze verschillend zijn in mate van heerlijkheid en pracht. „Ik ga om u een plaats te bereiden,” zeide Hij.

Paulus, welke door Jezus na Zijn opstanding geroepen was en één van de meest enthousiaste volgelingen van de Meester, leert ons: „En er zijn hemelse lichamen en er zijn aardse lichamen, maar een andere is de heerlijkheid der hemelse en een andere der aardse. Een andere is de heerlijkheid der zon, en een andere is de heerlijkheid der maan, en een andere is de heerlijkheid der sterren; want de ene ster verschilt in heerlijkheid van de andere ster. Alzó zal ook de opstanding der doden zijn.” (I Cor. 15 : 40-42).

Evenals het aangetaste zaad een onvolmaakte plant en vrucht voortbrengt, zo zal de persoon die door slordigheid, traagheid en zonde heeft gemaakt, dat zijn lichaam bedorven, zijn intellect en karakter verdraaid en verzwakt, en zijn geestelijke leven

verstikt is, het zichzelf te wijten hebben als hij aan uitmuntendheid en heerlijkheid in de opstanding heeft ingeboet.

Als zaden konden weten en praten zouden zij misschien bang zijn voor de dood en de begrafenis, die de mooie bloem en het heerlijke fruit mogelijk maken; maar in de bloei- en vruchtdragende periode van het leven zouden zij van vreugde juichen over de eerste kwaliteit zaden, die zij

waren, waardoor het volmaakte, of bijna volmaakte product ontstond, dat zij zijn.

Zal het met ons niet ook zo zijn?

* * * * *

Een Apostel uit Zion

bezoekt Nederland.

Het was ons een vreugde Ouderling en Zuster Moyle te mogen verwelkomen in onze zending. Voor dit bezoek zijn we hen zeer dankbaar.

In verschillende plaatsen werden speciale vergaderingen belegd, waarop Apostel Moyle als gast-spreker het woord richtte tot de heiligen in Nederland. Drie kerkgebouwen werden door hem ook aan de Allerhoogste opgedragen. Wij kunnen geen verslag uitbrengen van de diensten, die werden gehouden, hoe graag wij dit ook zouden doen. Want de gehele „Ster” zouden wij daarvoor nodig hebben.

De verzamelde heiligen, onderzoekers en vrienden in het Kerk-

gebouw te Rotterdam was de mooiste en grootste groep toehoorders die Ouderling en Zuster Moyle mochten aanschouwen tijdens hun drie maanden verblijf in Europa. Onze leden uit België hadden het als een voorrecht beschouwd de reis naar Rotterdam te ondernemen en 'n volle bus met geestdriftige leden en vrienden bracht hen samen bij onze Nederlandse leden in het kerkgebouw te Rotterdam voor de Zondagsschool en de speciale avonddienst.

Ouderling en Zuster Moyle hebben zonder twijfel bij alle aanwezigen een blijvende indruk nagelaten.

Wij beperken ons tot enkele aan-

halingen uit Apostel Moyle's toespraak: De aanwezigen stonden op bij de aankomst van Ouderling en Zuster Moyle en daarover merkte Ouderling Moyle fijn op: „Het is geen plicht, practijk of regel in de kerk om op te staan als een van de broeders binnenkomt. Want achteraf beschouwd zijn wij één onder U. Wij zijn uw broeders in het evangelie en onze zending is om te geven en niet om te ontvangen. De enigste eer die wij van de mensen verwachten is, dat zij luisteren en gehoor geven aan onze leringen om zich te bekeren.” Vervolgens sprak hij over bekering. Niet onze burens maar onszelf moeten we ter harte nemen, als er gesproken wordt over bekering. Het is zeer belangrijk onze fouten te zien zoals ze werkelijk zijn, zoals God ze ziet. Wij hoeven ons niet bezorgd te maken over hetgeen onze broeder of zuster verkeerd doet, want wij zullen enkel en alleen verantwoordelijk zijn voor onze persoonlijke daden. Het verhaal dat volgde van de artist-schilder, die zijn model voor Christus en de duivel in dezelfde persoon vond greep ons allen diep aan. Een persoon kan rijzen tot de hoogste hoogten maar ook vallen in de diepste diepten.

Apostel Moyle herinnerde ons aan de geschiedenis van de Kerk, die de geschiedenis is van haar zendelingen en pioniers. Hij vertelde ons over zijn vader die na zijn zendingstijd en studies de woonplaats bezocht van David Whitmer, één van de drie ge-

tuigen van „Het Boek van Mormon.” David Whitmer was toen 83 jaar oud en woonde in het stadje Richmond in de staat Missouri, waar hij aanzien genoot en gerespecteerd werd om zijn eerlijkheid. Hij werd afgesneden van de kerk maar verloochende nooit zijn getuigenis. Apostel Moyle's vader zei tot hem: „David Whitmer, ik ben jong en U zijt een oud man; ik wil van uw mond horen dat het getuigenis, dat U gaf aangaande „Het Boek van Mormon” waar is.” — David Whitmer wees op een man, die ook in de kamer aanwezig was en zei: „Mijnheer Moyle, dit is mijn zoon en hij is ouder dan U. Ik heb niet lang meer te leven op deze aarde; maar als ik deze aarde verlaat, laat ik mijn getuigenis aan mijn zoon na en hij kan het vertellen aan de mensen en de wereld dat het getuigenis van David Whitmer de waarheid is. God weet dat het de waarheid is, en wie ben ik, dat ik datgene kan ontkennen, wat door God als waarheid wordt gegeven.” Ouderling Moyle getuigde dat zijn vader een oprecht man was en dat hij zo zeker is dat David Whitmer deze woorden tot zijn vader gericht heeft, als dat hij zeker is dat zijn vader ze aan hem verteld heeft. Is het geen prachtig getuigenis te weten dat men met een man gesproken heeft, die met God sprak en aan wie God zelf zei dat „Het Boek van Mormon” de waarheid is?

Verder verklaarde hij ons waarom wij President David O. McKay moeten erkennen en on-

dersteunen als Gods profeet. (Dit was in verband met de reden waarom David Whitmer afgesneden werd van de Kerk.) Ditzelfde geldt voor de President van de Nederlandse Zending. Apostel Moyle zei: „U zijt de President van deze zending en ik respecteer u in deze positie. De President van de Kerk, de Profeet van God riep U tot deze positie door openbaring en daarom is het noodzakelijk dat ik U respecteer als President van de Nederlandse zending.” Dit geldt ook voor de gemeentepresidenten in hun roeping.

Zolang God de leiding over deze Kerk heeft, zal zij voortgaan. Laten we allen daarom bidden dat de Heer ons helpen mag om altijd het Priesterschap op aarde te steunen en te eren, zolang we leven.

Na enkele van zijn persoonlijke ondervindingen aangehaald te hebben, besloot Apostel Moyle

zijn prachtige toespraak met de woorden van Petrus. Mochten we deze altijd gedenken:

„Maar gij zijt een uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterschap, een heilig volk, een verkregen volk, opdat gij zoudt verkondigen de deugden desgenen die U uit de duisternis geroepen heeft tot zijn wonderbaar licht;

Gij die eertijds geen volk waart, maar nu Gods volk zijt; die eertijds niet ontfermd waart, maar nu ontfermd zijt geworden.”

Aan het slot van de avond stonden Apostel Moyle en President Van Dam aan de uitgang en drukten allen de hand, die hun zo dierbaar waren.

Wij hebben een Apostel in ons midden gehad, een getuige van Christus, en nimmer vergeten wij de boodschap, welke deze geïnspireerde Godsman ons bracht.

A. R.

*Succes is een ladder
welke je niet kan beklimmen
met je handen in je zakken*

NIET ALLEEN VOOR TIJD

door

Lorraine R. Manderscheid.

Twee jonge mensen vinden een antwoord op hun probleem door de moed te hebben om raad te vragen

Jeanette's stem was schor van de tranen, die ze te trots was om te storten. „Ik zie niet in, waarom je het mij eerst gevraagd hebt, als je toch niet van plan bent er mee door te gaan.”

Nico stak zijn hand naar haar uit, maar zij ontweek hem op een ongeduldige manier. „Jeanette”, zei hij, „luister naar me. Luister niet alleen met je oren, maar ook met je hart.

Bishop Jones... zijn zilverwitte haar glansde boven zijn nog jong gelaat... en hij luisterde aandachtig naar Jeanette's vurige woorden.

Ik houd van je. Ik wil, dat je mijn vrouw wordt, maar mijn verlof zou om zijn, vóór we de mogelijkheid hadden om heen en weer naar de tempel te gaan. Zou je niet liever een paar maanden wachten, om dan op de juiste manier te trouwen?”

„Een paar maanden! Hoe weet je, dat het geen jaren zal duren? Of altijd? Niek Stevens, als je met me wil trouwen, zal het nu zijn of nooit!” Jeanette’s gezicht stond strak en koppig, maar ze kon het beven van haar handen niet verbergen.

„Zeg dat niet, lieve. Zou je werkelijk gelukkig zijn met een huwelijk op het stadhuis alleen? Wil je dat de woorden: „tot de dood u scheidt” ook op ons betrekking hebben? Jeanette, ik houd niet van tweede kwaliteit. Ik wil de echte, ware dingen, — zoals jij —, en zoals het huwelijk voor alle eeuwigheid. Lieverd, kijk me aan!”

Met tegenzin keerde ze zich om en keek in een paar bruine ogen, waaruit een hunkerende tederheid straalde, en op dat ogenblik voelde ze heel duidelijk, dat hij werkelijk van haar hield. Toen klonk haar stem zachtjes: „Ik weet het wel, Niek. Zo hebben we het ons altijd voorgenomen, maar dit is je laatste verlof, vóór je Amerika verlaat. Mischien kom je nooit — O Niek, ik houd zoveel van je. Als ik nu geen tempelhuwelijk kan sluiten, ben ik tevreden met het op één na beste. Ik zou tevreden zijn in het besef, dat ik van jou was. Ik wil brieven schrijven, die beginnen met „Mijn lieve, lieve man.”

„Dat weet ik, lieve; ik voel hetzelfde, alleen nog veel meer. Maar kun je je het niet indenken, Jeanette? Ik zou me niet op mijn gemak voelen. Ik wil weten, dat ons huwelijk gezegend en heilig is. Lieveling, ik kom toch bij je terug. Het wachten zal niet zo lang duren.”

Toen hij het woord „wachten” zei, kwamen Jeanette de lange eenzame maanden voor de geest, die ze al op hem gewacht had. „Wachten” scheen op dat ogenblik het meest onverdraagzame woord, dat ze had gehoord. Een plotseling gevoel van opstandigheid deed haar opstaan. „Ik ben niet van plan om nog langer te smeken. Ten slotte heb ik ook mijn trots. Je kunt nu beter gaan, Niek, want ik wacht niet langer.”

De jongen in uniform zat als versteend, toen zij zich omkeerde en hem alleen liet, maar als bij plotselinge ingeving sprong hij overeind. „Jeanette, wacht eens! Laten we met Bishop Jones¹⁾ gaan praten. We zullen hem ieder onze mening vertellen en hem vragen ons raad te geven.”

Haar voetstappen aarzelden en toen keerde ze zich met een zucht van verlichting om. „O ja, Niek! Ik ben er zeker van, dat de bishop je zal kunnen overtuigen, dat ik gelijk heb.”

De hoge gestalte van Bishop Jones rees op in de deuropening en zijn zilverwitte haar glansde boven zijn nog jong gelaat. Een warme handdruk en de twinkeling in zijn diepliggende blauwe ogen verzekerden hun, dat ze welkom waren. „Kom binnen, kom binnen en ga zitten. Hebben de jongelui iets op hun hart?”

Niek vertelde hem, waarom ze gekomen waren en stelde toen voor, dat Jeanette als eerste haar ideeën naar voren zou brengen.

(Vervolg pagina 115)

¹⁾ Het ambt van „Bishop” in Amerika komt ongeveer overeen met dat van Gemeentepresident hier in Europa, doch is veel meer omvattend. In de Bijbel luidt de vertaling „opziener”; aangezien dit hier echter niet de juiste vertaling van het woord „Bishop” weergeeft, zullen we het in dit verhaal onvertaald laten. (De vertaalster).

Bijlage van „De Ster” voor onze zonnige jeugd

Verzorgd door Zr. Ann C. Okker

De Paashaas begroet de lente

door Mabel Harmer

De Paashaas zat onder een appelboom, bibberend van de kou. Hij trok zijn bont dichter om zijn hals, keek op zijn polshorloge en zei: „Nu krijg ik het ten minste weer een beetje warmer.” „Wat is dat?” vroeg een schrille, pieperige stem, en toen de Paashaas zich omkeerde zag hij een grote grijze haas met lange, dunne oren. Gedurende een ogenblik bleef de Paashaas verbaasd staan kijken. Toen herinnerde hij zich zijn manieren en zeide: „Ik merkte alleen

maar op, dat het hoogtijd voor de Lente werd, en dat ik heel erg blij zal zijn om haar te zien. En wat zegt u er van?”

„Ik vind, dat de Lente een slappeling is,” was het verbazenwekkende antwoord. „En ik hoop, dat ze helemaal niet komt. Ik houd het in ieder geval op de Maartwind. Hij weet, waar hij gaan moet, en laat dat iedereen weten ook. En kijk eens hoe sterk hij is! Wel, hij zou de Lente voor dagen, weken of maanden weg kunnen houden — zelfs wel voor.....”

„Als hij zegt „jaren”, weet ik dat hij compleet gek is,” dacht de Paashaas.

Natuurlijk ging de grijze haas verder en zei het. Toen leunde hij tegen een boom, kruiste de éne voorpoot over de andere en vroeg kortaf: „Wie ben je?”

„Ik ben de Paashaas,” antwoordde hij, proberende niet te trots te klinken. „En wie ben jij?”

„De mensen noemen me de Maarthaas. Eigenlijk noemen ze me soms wel eens de GEKKE Maarthaas — maar dat is natuurlijk alleen maar bij wijze van spreken. Tussen twee haakjes,” vroeg hij, terwijl hij probeerde zijn achterpoten te kruisen, echter zonder veel succes. „wat doe je hier eigenlijk? Het is al erg genoeg, dat de Lente hier al zo vroeg wil komen kijken — maar een Paashaas! Daar heb ik nog nooit van gehoord. Je zou je verdiende loon krijgen als je neus en tenen bevroren.”

„Die zijn al bijna bevroren,” gaf de Paashaas toe. „Dat is één van de redenen, waarom ik zo naar de Lente verlang. En buiten dat moet ik weten hoeveel eieren er nodig zijn en hoeveel bloemen zullen openspringen.”

„Bloemen!” snoof de Maarthaas. „De Maartwind geeft niet om bloemen. Het zal me verwonderen, of hij wil, dat de Lente helemaal komt.”

„Ik vind je gewoon verschrikkelijk,” zei een stem boven hen en toen ze opkeken, zagen ze een roodborstje, dat juist zijn nest was begonnen te bouwen. „Hoe kan ik een gezin vormen, als de Lente niet wil komen? De baby-roodborstjes zouden doodvriezen. Waarom gaan jij en de Maartwind niet weg?”

„Waarom vraag je zulke idiote vragen?” gaf de Maarthaas ten antwoord, terwijl hij zijn poten van elkaar deed en op zijn rug naar beneden gleed. „Nu, dat is een interessant idee. Ik zal je zeggen,

wat we zullen doen. Ik zal jullie raadsels opgeven en als jullie ze kunt beantwoorden zal ik de Maartwind overhalen om weg te gaan. Accoord?"

„Ik veronderstel, dat het geen kwaad kan om het te proberen," antwoordde het roodborstje.

„Hoewel je er toch eigenlijk aan moest denken, dat het zo langzamerhand wel tijd voor hem wordt om te gaan," liet de Paashaas nog horen.

„Probeer me niet in de war te brengen," zei de Maarthaas. „Hier is mijn eerste raadsel: Een spons heeft gaten en is ook hol; hoe kan het, dat hij soms is vol?"

„Dat weet ik beslist niet," antwoordde het roodborstje. „Ik heb nooit iets met sponzen te maken gehad."

„Dat is heel slordig van je," zei de Maarthaas boos. „Maar wat had ik kunnen verwachten!" Toen, zich tot de Paashaas wendende, ging hij verder. „Het is nu jouw beurt en ik zou maar flink nadenken —" Een regenboog, zo mooi en hoog, hoe krijgt-ie toch die ronde boog?"

„Hoe kan ik dat weten?" riep de Paashaas ongeduldig uit. „Ik heb op geen mijlen afstand een regenboog gezien. Die zijn er niet in het vroege voorjaar."

„Kan ik dat helpen?" snauwde de Maarthaas. „Ik doe alles om het je gemakkelijk te maken. Ik zal je nog één kans geven.

„Pas op het ijs, pas op de sneeuw, en ga zo vlug als een witte meeuw."

„Dat is niet eerlijk," zei het roodborstje snel. „Dat is niet eens een vraag."

„Het was tegelijk een vraag en een antwoord," verklaarde de Maarthaas. „Wel, nu zijn we er. Geen van jullie beiden kon mijn raadsels oplossen en dus zal ik de Maartwind niet vragen om weg te gaan." De Paashaas huiverde en probeerde zijn jas nog dichter om hem heen te trekken. Maar toen, terwijl hij door de bomen omhoog keek, zag hij een paar zonnestraaltjes, die veel moeite deden om door te breken. Het roodborstje zag ze ook en zeide: „Misschien willen de zonnestralen helpen wat bloemen open te laten springen, zodat de Lente voelt, dat zij wat meer welkom is. Vorige jaren waren ze prachtig."

„Zonnestralen!" snoof de Maarthaas. „Dat zijn nieuwsgierige kleine dingen. Proberen altijd ergens binnen te dringen. Maar de Maartwind zal hun wel spoedig leren. Hij is sterker dan wel honderd, of duizend, of"

Op dat ogenblik hoorden ze de Maartwind aankomen. Hij blies en maakte een heleboel harde en wilde geluiden; maar de zonnestralen bleven doorschijnen. De Maartwind blies en de zonnestralen schenen dóór en om de bomen. Soms leek de wind de sterkste, maar dan braken de zonnestralen weer met een warme gloed door. Naarmate de dag verliep werden ze geleidelijk aan sterker, terwijl de Maartwind zwakker werd en uiteindelijk leek af te sterven tot een zacht briesje.

„Nu, zo lijkt het wat beter!“ verklaarde de Paashaas terwijl hij zijn jas losknoopte.

„Zo is het,“ stemde het roodborstje toe. „Ik moet opschieten en mijn nest afmaken. En te denken, dat die kleine zonnestralen die grote, razende Maartwind weg konden jagen! Wat zeg je daar wel van, Maarthaas?“

Er kwam geen antwoord. Toen het roodborstje en de Paashaas zich omkeerden om te kijken, zagen zij hem over de heuvel naar het noorden verdwijnen achter het restje, dat was overgebleven van de Maartwind. Toen keerden zij zich om naar het zuiden en zagen de Lente over een heuvel aankomen met een lijster op haar schouder en een schort vol met narcissen.

*De veiligste manier om uw
vijanden te vernietigen is om
hen uw vrienden te maken.*

(Vervolg van pagina 110)

Bishop Jones luisterde aandachtig naar de vurige woorden van Jeanette, terwijl de tranen, die zij te voren had kunnen bedwingen, nu ongemerkt langs haar wangen stroomden. „Per slot van rekening,” eindigde ze, „wil het toch niet zeggen, dat we later, als Niek uit het buitenland teruggekeerd is, niet in de tempel verzegeld kunnen worden. We hebben nog ons hele leven voor ons om dat te kunnen doen.” Tevreden met haar redenering zonk Jeanette terug op de bank.

De Bishop staaarde in gedachten naar de punt van zijn schoen. Toen keerde hij zich naar Niek. „Wel, mijn jongen, laat eens horen, wat jij hebt te zeggen.”

Niek vertelde, dat hij getuige was geweest van een tempelhuwelijk vlak voor hij op zending ging. „Bishop, ik behoef het u niet te zeggen, want u weet er alles van. Op de één of andere manier leek het, of onze Vader in de Hemel Zelf naast het paar stond en met een glimlach Zijn goedkeuring te kennen gaf. Het was het mooiste en heiligste ogenblik, dat ik heb gekend. Het leek of elk geluid in de wereld en zelfs in de hemelen was verstild en of alles luisterde naar de eenvoudige, liefelijke ceremonie. Ik had altijd gehoopt, dat mijn eigen huwelijk op een dergelijke manier zou aanvangen. Voor mij is er maar één weg, de weg van God. Alles wat minder is, is slechts wetig, niet heilig. Bovendien wil ik er zeker van zijn, dat mijn kinderen onder het verbond worden geboren.” De Bishop zat zo'n lange tijd met zijn hoofd in zijn handen, lang nadat Niek klaar was met spreken, dat het jonge paar zich afvroeg, of hij wel van plan was iets te zeggen. Ten slotte zei hij: „Ik besef, dat jullie verlangen, dat ik beslissen zal, wie van jullie beiden gelijk heeft.

In plaats daarvan wilde ik jullie graag een verhaal vertellen. Misschien kan dat jullie helpen bij jullie besluit.

„Enkele jaren geleden, voordat de Arizona tempel werd gebouwd, was er een jong paar in Arizona, dat ongeveer hetzelfde probleem had als jullie. De jonge man (laten we hem Henk noemen) was een boer. Het geld, dat hij gespaard had, zou voldoende zijn voor de reis naar de Salt Lake Tempel om te trouwen, of als zij niet naar de tempel gingen, zouden ze precies genoeg hebben om een huisje te bouwen. Het meisje (zullen we haar maar Els noemen?) wilde heel graag in de tempel trouwen, maar haar verloofde wist haar te overtuigen, dat zij dat zouden doen, zodra de eerste oogst was binnengehaald. Zij werden door hun bishop getrouwd en begonnen onmiddellijk aan de bouw van hun huisje. De muren werden opgetrokken en het dak zat er al op, maar er was niet genoeg geld voor de ramen en deuren. Henk troostte zijn jonge vrouw. „Trek je daar maar niets van aan, lieve. We maken ze er meteen in als we de oogst hebben.” Toen het geld van hun jaar werken binnenkwam zat Henk vol blijde plannen. Ze hadden genoeg voor de ramen en deuren, wat meubeltjes en ook nog voor zaad voor de oogst van het volgende jaar. „Nu kun je eindelijk die noodmiddeltjes weg nemen, lieve en zullen we echte deuren in ons huis hebben. We zullen ook een lekker bed voor je kopen. Dan zul je geen onrustige nachten meer hebben op die bultige strozak.” Een beetje in de war, toen hij geen antwoord op haar gezicht las, vroeg hij: „Els, wat is er aan de hand?” „Henk”, antwoordde ze rustig, „er is iets, dat ik veel liever heb dan deze dingen.” „Wat is het lieve? Je weet, dat ik

het voor je zal kopen, als het mogelijk is.”

„Henk! O, hoe kon je het vergeten! Ik wil door de tempel gaan om ons huwelijk te laten verzegelen, zodat mijn baby onder het verbond geboren kan worden. Ik zal nooit het gevoel hebben, dat ons huwelijk de goedkeuring van onze Hemelse Vader draagt tot we door de tempel zijn gegaan.”

Henk dacht na over wat ze had gezegd. Het leek hem, dat Els helemaal niet practisch was. Het was toch veel belangrijker, dat ze zaad voor de oogst hadden, zodat ze tenminste verder konden leven. En wat met het oog op de baby, die komen moest? Het zou een lange, moeilijke reis worden over ruwe wegen. Wat als ze onderweg ziek zou worden? Het was niet, dat hij niet wilde gaan, maar.....

„Els,” zei hij, „laten we tot volgend jaar wachten. Dan zal onze financiële toestand wat beter zijn. En als we tot dan wachten zouden we jouw leven en dat van de baby niet behoeven te riskeren.”

„O zeg toch alstjeblijft niet, dat ik moet wachten. Ik heb al zó lang gewacht, dat elke dag me een jaar toeschijnt. Ik ben niet bang. Onze Vader in de Hemel zal ons zeker helpen. Bovendien kunnen we er misschien nooit meer komen, als we nu niet gaan. Alstjeblijft, Henk!”

Ze gingen naar de tempel. De reis was lang en moeilijk, maar zij keerden behouden terug. En hun baby werd onder het verbond geboren in een huis zonder ramen of deuren op een bedje gemaakt van stroo. En het moedertje was gelukkig. Ze zong, als ze haar jongetje verzorgde. Het was van haar — nu en in alle eeuwigeden, die vóór haar lagen. De koude winden, die om de deken floten, welke in de deuropening hing, hadden iets van hun scherpte

verloren.

Het geschiedde, dat Henk en Els verhuizen moesten naar een gedeelte van Arizona, waar ze geen contact met de Kerk hadden. Er waren nog zes andere kinderen geboren en Els trachtte hun het Evangelie vanaf hun prilste jeugd bij te brengen. Het waren gehoorzame kinderen, die opgroeiden en allen leerden de rechtvaardigheid lief te hebben, behalve de oudste. Zijn ouders brachten vele slapeloze uren door met tobben over hun opstandige zoon, (zullen we hem Jan noemen?)

De jongen verliet al vroeg het huis en liep weg naar Californië, waar hij ten slotte trouwde met een meisje, dat bij een band zong in een nachtclub. Jans vrouw, Bella, was nogal vaak van huis, maar ze had toch nog tijd genoeg om verschillende kinderen te krijgen. Bella was werkelijk wel een goed meisje, maar haar belangstelling ging naar dingen buitenshuis uit. Jan probeerde de kinderen zo goed mogelijk te verzorgen. Het gebeurde vaak, dat als hij van zijn werk thuis kwam hij hen in de straat vond zwerven, smerig en verwaarloosd.

Toen Jan op een avond laat thuis kwam, vond hij zijn driejarig dochttertje op bed liggen, nauwelijks in staat adem te halen en met vliegende koorts. Het huis was donker en de twee andere kinderen waren nergens te vinden. Een half uur later zat hij naast haar bedje in het ziekenhuis. De dokter had hem verteld, dat het kind een acute longontsteking had met een kans van één op drie om de morgen te halen. Toen Jan daar zo in hulploze wanhoop terneergeslagen zat, trachtte hij zich te herinneren, hoe hij moest bidden, maar op de één of andere manier klonken de woorden als een holle echo door het vertrek.

„Vader in de hemel..... O God.....

Ik weet niet eens of U wel luistert naar mensen zoals ik, maar ik heb Uw hulp zo nodig. Zij betekent zoveel voor me, dat ik..... O luistert U alstublieft. Laat mijn kleine meisje niet sterven. Ik weet, dat ik niet geweest ben, zoals ik moest zijn, maar wilt U me alstublieft helpen? O, Vader..... Luistert U alstublieft naar me."

De deur ging open en een man keek om de hoek. Hij zeide: „Ze zeiden me, dat ik broeder Miller hier kon vinden. Kunt u me zeggen, waar hij is?"

„Nee. Ik ken niemand met die naam..... Maar neemt u me niet kwalijk..... zei u Broeder Miller..... Bent u — een Heilige der Laatste Dagen?"

Het toeval wilde, dat de man een Bishop van de Heiligen der Laatste Dagen was. Op het verzoek van Jan haalde hij een collega en te zamen zalfden zij het kleine meisje. De bishop, die later even bleef om met Jan te praten, hoorde het verhaal van zijn wanhopige omzwervingen en hoe hijzelf was verschenen in antwoord op Jans gebed, zelfs toen deze nog aan het bidden was.

In nederige dankbaarheid zag Jan, dat zijn kleine meisje iets gemakkelijker begon te ademen. Van opluchting ontsnapte een diepe zucht aan zijn lippen. „Als ik mijn leven zo naga, Bishop, kan ik nu zien, waar ik van de weg ben afgedwaald en in dit moeras terechtgekomen; maar hoe kom ik er uit, nu ik er eenmaal inzit? Het lijkt wel of mijn leven een aaneenschakeling van struikelingen in het donker is geweest."

De Bishop zeide tot Jan: „De eerste stap is om weer werkzaam te worden in de Kerk en van dan af zullen wij je verder helpen."

En hij kwam verder — van diaken tot ouderling. Hoewel het niet ge-

makkelijk was kreeg hij de kinderen iedere Zondag op tijd klaar en nam ze met hem mee.

Toen kwam de dag, dat men Jan vroeg een toespraak te houden tijdens de avondmaalsvergadering. Bella had helemaal geen belangstelling getoond in zijn kerkelijke werkzaamheden en had er alleen een beetje om gelachen. Toen hij haar vertelde, dat hij in de Kerk moest spreken, lachte ze: „Jij in de Kerk spreken? Wat een mop! Vertel me nog eens zo'n goeie!"

Toen de dienst echter begon, was hij verbaasd Bella op een plaats dicht bij de deur te zien gaan zitten. Het was de eerste keer, dat ze naar de Kerk was gekomen, de Kerk, waarvan haar man zo had leren houden. Toen Jan opstond om de eerste toespraak van zijn leven te houden, snoerde een verlangen, bij het gezicht van zijn eigen vrouw die daar zat, een spottende vreemde van dit mooie Evangelie, hem de keel toe, en stond hij verscheidene ogenblikken bewegeloos voor zich uit te staren, niet in staat een geluid uit te brengen. Ten slotte rolden de tranen over zijn gezicht en herkreeg hij tegelijkertijd zijn stem.

„Mijn Broeders," zeide hij, „en mijn Zusters. Ik had zorgvuldig een toespraak voorbereid om deze avond voor u te houden, maar ik heb thans besloten volgens de ingeving van mijn hart te spreken."

Toen vertelde hij hun de geschiedenis, die zijn moeder hem had verteld, toen hij nog een kleine jongen was. Hij beschreef het kleine donkere huis, met de fladderende deken als deur. Hij vertelde van het verlangen van zijn moeder naar een tempel-huwelijk, zodat haar kinderen onder het verbond geboren zouden worden; van haar moedige reis naar de tempel, zodat speciaal hij die zegening zou ontvangen. „Mijn lieve

vrienden,” zei hij, „ik, die gedooled heb in de duisternis, ben teruggebracht. Ze hebben me verteld, dat mijn prachmoeder jaren geleden dit leven heeft verlaten, nog steeds verlangend naar het ene schaap, dat was afgedwaald. Ik hoop, dat ze vanavond ergens zal weten, hoe dankbaar ik voor haar ben, voor de dingen, die ze me heeft geleerd, voor de opofferingen, die ze zich voor mij heeft getroost. Misschien komt er nog een tijd, dat ik haar in mijn armen kan nemen en haar dit zeggen.”

De mannen en vrouwen, die luisterden, waren van deze nederige man gaan houden en terwijl zij daar zo bewegeloos zaten, waren zij tot in het diepst van hun hart getroffen. Zijn blik vestigde zich op zijn vrouw en hij zeide: „Wat zou ik willen geven? O, mijn Broeders en Zusters, wat zou ik niet willen geven om te weten, dat er een dag zal komen, waarop ik met mijn vrouw en kinderen die heilige tempel zal binnengaan om met hen als een familie voor alle eeuwigheid te worden verzegeld. U weet niet hoe ik..... Er is niet.....” Jan stond daar achter de kathedra, worstelend met zijn woorden om verder te gaan. Ten slotte mompelde hij „Amen” en ging zitten.

Nadat de dienst afgelopen was, vond ik mijn vrouw in de auto zitten. Zij snikte onbedaarlijk. Toen ik mijn armen om haar heen sloeg, klemde ze zich aan mij vast. „O,

lieveling, ik heb je verloren, hoewel ik nu inzie, dat ik je nooit bezeten heb. Waar moet ik beginnen om te komen waar jij bent?”

Bishop Jones schraapte zijn keel en zat daar zwijgend, zijn hoofd op zijn borst gezonken.

Het jonge paar voor hem stond op, drukte hem de hand, bedankte hem en ging kalm zijn huis uit, zwijgend en in gedachten.

„Hij wist niet, is het wel Niek, dat hij zich vergiste en „Ik” zei in plaats van „Jan” aan het eind van zijn verhaal? Is hij geen prachman? En Zuster Jones, ik kan me haar niet voorstellen neuriënd in een nachtclub, jij wel? Het Evangelie verandert de mensen toch inderdaad, is het niet?”

„Ja lieveling, dat doet het ook. En jij? Ik ben bijna bang om te vragen wat je hebt besloten.”

„O, Niek, waardoor kwam het toch, dat ik het op een andere manier wilde hebben dan de goede? Ik geloof, dat een paar maanden niet lang zullen lijken als ik weet, dat we daarna voor altijd samen zullen zijn. Maar Niek..... wat als je een heel jaar weg moet? Tegen die tijd ben je me helemaal vergeten.”

Zijn armen sloten zich teder om haar heen en ze hoorde een zachte fluisterstem dicht bij haar oor: „Jou vergeten? Nee, Jeanette. Ik houd van je — niet alleen voor tijd, mijn lieveling, maar voor alle eeuwigheid.”

Uw werk liefhebben is 'tgeheim van alle succes.

Welkom elkeen!

Wij groeten U
met vreugde op onze

Voorjaars- conferenties!

DISTRICT UTRECHT:

Zaterdag 17 April: Priesterschap- en Z.H.V.-bijeenkomst om 8 uur 's avonds in het kerkgebouw, Wittevrouwensingel 92, te Utrecht.

Zondag 18 April: Conferentie-zittingen om 10 uur v.m. en 3 uur n.m. in het kerkgebouw, Violenstraat 76, te Hilversum.

DISTRICT ROTTERDAM:

Zaterdag 24 April: Priesterschap- en Z.H.V.-bijeenkomst om 8 uur 's avonds in het kerkgebouw, Bas Jungeriusstraat 121, te Rotterdam Zuid.

Zondag 25 April: Conferentie-zittingen om 10 uur v.m. en 5 uur n.m. in het kerkgebouw, Bas Jungeriusstraat 121, te Rotterdam Zuid.

DISTRICT ARNHEM:

Zondag 9 Mei: Conferentie-zittingen om 10 uur v.m. en 4 uur n.m. — Priesterschap- en Z.H.V.-bijeenkomst om 12.15 uur n.m. — Adres: Musis Sacrum, Verperplein, Arnhem.

DISTRICT AMSTERDAM:

Zondag 16 Mei: Conferentie-zittingen om 10 uur v.m. en 4 uur n.m. — Priesterschap- en Z.H.V.-bijeenkomst om 12.15 uur n.m. in het kerkgebouw Weteringschans 101, te Amsterdam.

Wij verwachten U allen en brengt Uw vrienden mee!

Opgelet: Conferentiebezoekers:
Zorgt voor uw eigen lunch.
Er wordt geen soep bediend!

Verlangen wij vermaak in het leven?

*

Verlangen wij, als mensen, prettig tijdverdrijf en plezier in ons leven? Ja, zonder twijfel houden wij allen van pret en vermaak in het leven en daar steekt niets verkeerd in. 't Leven zou zeer triestig en somber zijn zonder nu en dan eens werkelijk pret te maken. Iedereen heeft behoefte aan een lach en een beetje blijdschap, aan iets dat ons werkelijk ontspanning en vermaak schenkt. Maar, er zijn veel soorten van „vermaak”, goed en slecht, en wát vermaak zullen wij zoeken? Dit is een belangrijke vraag, waarop wij het juiste antwoord moeten hebben, en een andere vraag is: kunnen wij pret en gezelligheid hebben en toch onze Hemelse Vader terzelfder tijd eren?

Velen, met zekerheid, zouden een sterk ontkennend „neen” antwoorden op deze laatste vraag, maar het antwoord is een bevestigend „ja”. Ja, zo zeker als er een God is, die ons leidt, en wij kunnen Hem eren in onze ontspanning, zolang als deze ontspanning goed, rein en gezond voor ons is.

In onze hedendaagse wereld zijn er heel wat mensen die zich dit niet kunnen voorstellen, maar wij

kunnen onze Hemelse Vader behagen in alles wat wij doen, indien wij dit op de juiste manier doen. Onze Vader zou ons hier niet op een tijdelijke aarde geplaatst hebben, indien Hij niet van plan was ons te laten deel hebben aan de goede dingen, welke zij ons biedt. We moeten echter oppassen, dat we altijd de goede dingen uitzoeken, en in dit geval, het juiste soort vermaak. Een ontspanning, welke op moreel gebied rein en op geestelijk gebied opbouwend is!

Als Heiligen der Laatste Dagen hebben wij vele gelegenheden voor dergelijke ontspanning. Eén van de beste gelegenheden wordt ons verschaft gedurende de Pinksterfeestdagen, als de zendingswijde O.O.V. haar jaarlijkse Pinksterconferentie houdt te Rotterdam. Dit is een fijne gelegenheid voor ons allen om te genieten van goede, reine ontspanning, alsook om meer te leren aangaande dit wonderschone evangelie, dat de Heer ons in deze laatste dagen gegeven heeft. De conferentie, die dit jaar plaatsgrijpt, is geen uitzondering. Er zijn drie volle dagen, 5, 6 en 7 Juni, met allerhande activiteiten voor iedereen, alsmede twee uit-

DE GENEALOGISCHE VERENIGING

In „De Ster“ van de vorige maand schreven wij dat het werk, ons door God opnieuw geboden in deze laatste dagen, nl. „de Doop voor de Doden“, plaatsvervangend kon gebeuren.

In het dagelijkse leven gebeuren vele dingen plaatsvervangend; wij doen vele handelingen in opdracht van andere personen, of ter vervanging van andere personen, b.v.: „in naam der wet“, of „in naam der Koningin“, enz.

De woorden die gesproken worden bij de doop, beginnen altijd met „van Jezus Christus wege gemachtigd zijnde,“. Ook hier is dus sprake van plaatsvervangend. Christus heeft voor ons plaatsvervangend de banden des doods verbroken. Waartoe wijzelf niet in staat zijn, heeft Hij voor ons gedaan. Het begrip om plaatsvervangend te werken is dus niet in tegenstrijd met het Evangelie.

Er zijn perioden op aarde geweest dat de autoriteit van God om te dopen in Zijn naam, niet op aarde aanwezig was, en deze mensen konden dus niet de wedergeboorte ondergaan, die nodig is om het Koninkrijk van God binnen te komen. Zouden deze mensen dan maar verloren moeten zijn? Al ons gevoel voor rechtvaardigheid en liefde komt hiertegen in opstand. God in Zijn grote wijsheid heeft al deze dingen voorzien, Hij wist het einde vanaf den beginne en Hij heeft de wetten vastgesteld en de verordeningen gegeven opdat de rechtvaardigen niet verloren zouden gaan, maar ook konden binnengaan in het Koninkrijk van God en de zegeningen van het Evangelie ontvangen.

Het is geen gemakkelijke taak die God op onze schouders heeft gelegd, maar het is een machtig en groots liefdewerk. Dit werk — ons door God geboden — moet geschieden in speciaal daarvoor toegewijde gebouwen: in tempels die rein zijn en voor dit doel terzijde gezet. Daar alleen kunnen deze heilige handelingen verricht worden. Daarvoor, en voor nog andere redenen waarop wij terug zullen komen, is het Mormoonse volk een tempelbouwend volk.

Zr. H. W. Sont.

Symphonie in „GEEL” groot.

Men vroeg mij, of ik niet een symphonie kon schrijven,
en 'k heb toen twijfelend mijn schoulers opgehaald.
Het is voor mij zo moeilijk om in stijl te blijven,
wanneer de compositie zich slechts tot muziek bepaalt.

En daarom vroeg ik, of ik het niet anders in kon richten,
en woorden in de plaats van tonen nemen mocht;
mijn argumenten deden toen mijn vrager zwichten,
waarna 't gedicht, dat volgt, symphonisch werd gewrocht.

't Werd niet in a, of e, of bes, of es geschreven,
maar „groot” moest 't zijn, want vrolijk was de toon;
we moesten daarin 't vreugdelied der lente gaan beleven,
van zonneshijn, van bloemen rank en schoon.

Een kloek besluit werd toen alras genomen:
er werd door ons een nieuwe toonaard ingesteld.
Het werd dus „GEEL”; (wie had dat kunnen dromen),
omdat in deze soort zovele voorjaarsbloemen waren aangemeld.

De gele primula, als ieder jaar, is 't eerst verschenen,
en houdt met vele zusjes 't gele kopje fier omhoog;
zij is straks zeker 't allereerste weer verdwenen,
maar geeft ons grote vreugd en is een lust voor 't oog.

Het gele hoefblad op haar ranke hoge stengel,
zwaait lustig in het zoele voorjaarswindje op en neer;
zij lijkt soms op een kleine, stoute bengel,
want steeds ontkennend schudt haar hoofdje heen en weer.

De gele muurbloem heeft nog vele zusjes,
met een fluwelen jurkje in een and're kleur;
zij houden van wat kantjes, strikjes en veel lusjes,
en nemen tot parfum een zachte bloemengeur.

Het klein viooltje neemt dit jaar ook geel voor haar toiletje,
zij vindt die kleur zo zonnig en zo fris;
en denkt „Het kleedt veel jeugdiger dan 't paars van tante Betje,
maar ja, die is al tachtig; dat is lang niet mis”.

Dan prijkt er in het veld met veel familieleden
de boterbloem, met „dotter” aangetrouwd,
zij zijn wel niet van adel, maar „groots” is hun verleden,
want..... 's werelds lief en leed hebben z'aanschouwd.

Zo rijen zich de weelden van die gele voorjaarsbloemen
tot grote scharen schoonheid, pracht en praal aaneen;
de rijkdom is te veel om op te noemen,
en al die heerlijkheid is voor de mens alleen.

Wanneer wij vol van vreugde en genot de heerlijkheid beleven
van deze symphonie geschreven in „geel” groot,
dan zullen wij met eerbied en een innig streven
vol dankbaarheid aanvaarden, dat wat de Heer ons in Zijn heerlijke
Natuur steeds bood.

Andrée.

BOEKENNIEUWS

*Een keuze van waardevolle boeken die op uw
boekenplank een ereplaats moeten hebben.*

*

NEDERLANDSE LECTUUR:

Het Evangelie door alle Eeuwen heen	f 1.—
Een Redelijke Theologie, door John Widtsoe	„ 0.60
Het leiderschap van Joseph Smith	„ 1.10
De leringen van Joseph Smith	„ 2.25
Een doeltreffend Plan voor Zendingswerk	„ 1.50
Het Boek van Mormon	„ 3.50
De Parel van Grote Waarde	„ 1.50
De Leer en Verbonden	„ 3.50
Een Stelselmatig Plan voor het onderwijzen van het Evangelie ...	„ 1.50

ENGELSE LECTUUR:

Smile Posts of Satisfaction	„ 4.—
Hugo's Dutch	„ 3.—
Joseph Smith vertelt zijn eigen geschiedenis	„ 0.15
(Joseph Smith Stories)	
De Profeet der Mormonen	„ 0.10
(The Mormon Prophet)	
Gereorganizeerde Kerk	„ 0.25
(The Reorganized Church)	
Stralen van Levend Licht-boekjes	„ 0.15
(Rays of Living Light)	
Tractaten — los	vrij
Tractaten fotos-plastic (per stel)	f 3.50
Genealogische formulieren	„ 0.03
Familie Tabellen	„ 0.03

Stort vandaag nog op gironummer 240615 of per postwissel.
Laan Van Poot 292, Den Haag

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

INGEZEGEND:

Hertog, Ronald Simon; 14 Febr. 1954 te Den Helder.
 Schot, Freddy Jacobus; 7 Febr. 1954 te Amsterdam.
 Giezenkamp, Cora; 25 Dec. 1953 te Rotterdam.
 de Waal, Cornelis; 25 Dec. 1953 te Rotterdam.

GEDOOPT:

Meyer, Carolina Maria Buter; 18 Febr. 1954 te Amsterdam.
 Heijser, Astrijd R. G.; 21 Febr. 1954 te Arnhem.
 Petzold, Marwine N. V.; 21 Febr. 1954 te Arnhem.
 Bakker, Fredrika; 21 Febr. 1954 te Arnhem.
 de Graaf-Reker, Hendrika Carolina; 21 Febr. 1954 te Arnhem.
 Lubben-Serano, Helena H. P.; 21 Febr. 1954 te Arnhem.
 de Vries, Peter; 21 Febr. 1954 te Apeldoorn.
 Kraake, Johannes; 21 Febr. 1954 te Apeldoorn.
 Beukhof, Marinus; 21 Febr. 1954 te Arnhem.
 Beukhof, Antonia Maria; 21 Febr. 1954 te Arnhem.
 Beukhof-Ubing, Derkje; 21 Febr. 1954 te Arnhem.
 Beukhof, Marinus (Jr.); 21 Februari 1954 te Arnhem.
 Beukhof, Gerrit; 21 Febr. 1954 te Arnhem.
 Kaldenberg, Theodorus J.; 21 Febr. 1954 te Arnhem.
 Herzog, Jan; 21 Febr. 1954 te Arnhem.
 ten Hove, Jacoba Jansje; 21 Febr. 1954 te Apeldoorn.
 Valenteyn, Iris Mary Elisabeth; 21 Febr. 1954 te Nijmegen.
 Kwast, Leendert; 21 Febr. 1954 te Apeldoorn.
 van Eynsbergen, Henrica Helena; 12 Febr. 1954 te Dordrecht.
 Groenendijk-Trion, Teuntje; 26 Febr. 1954 te Schiedam.
 Groenendijk, Arie; 26 Febr. 1954 te Schiedam.
 Groenendijk, Leendert; 26 Febr. 1954 te Schiedam.

GEORDEND:

Wierde, Eduard; als Diaken 7 Febr. 1954 te Harlingen.
 Molenaar, Jan; als Diaken 14 Febr. 1954 te Den Helder.
 Tolsma, Eelke; als Diaken, 31 Jan. 1954 te Leeuwarden.
 Zandee, Ronald; als Diaken, 14 Febr. 1954 te Dordrecht.
 Jansen, Hendrikus Petrus Marinus; als Diaken, 14 Febr. 1954 te Den Haag.

GEHUWD:

Post, Johannes met Arendje Adriaantje Kranendonk, 17 Febr. 1954 te Rotterdam.
 Vrolijk, Everardus Bernardus met Lucia Carolina de Bruijn, 2 Dec. 1954 te Rotterdam.

OVERLEDEN:

Thomassen, Philippus; 22 Nov. 1953 te Rotterdam.
 Nijssen-du Chartenier, Maria; 26 Dec. 1953 te Rotterdam.
 de Jong, Pieter; 18 Maart 1954 te Nijmegen.

OVERGEPLAATST:

't Hart, Pieter, van Hilversum naar Rotterdam-Noord. ✓
 Bergen, Larry D., van Groningen naar Amsterdam. ✓
 Hesterman, Willem B., van Utrecht naar Arnhem als G.P. ✓
 Hesterman, Jantine A., van Utrecht naar Arnhem. ✓

- ✓ Lewis, Ronald J., van Den Haag naar Leeuwarden als G.P.
- ✓ Judkins, Carlton J., van Utrecht naar Zutphen als Arnhemse D.P.
- ✓ De Vries, Bowe, van Leeuwarden naar Rotterdam-Noord.
- ✓ Peck, Donald M. Jr., van Zeist naar Utrecht als D.P.
- ✓ Hansen, Ned H. van Den Haag naar Utrecht.
- ✓ Jones, David Reece, van Zutphen naar Utrecht.
- ✓ Jensen, David L., aangesteld als G.P. te Zeist.
- ✓ Kanon. Ralph, van Amsterdam naar Hilversum als G.P.
- ✓ Weenig, Harry M., aangesteld als G.P. te Haarlem.
- ✓ De Mann, Jack F., van Haarlem naar Den Haag als D.P.
- ✓ Hein, Roland W., van Apeldoorn naar Zaandam als G.P.
- ✓ Jensen, Lawrence W., van Amsterdam naar Zaandam.

Gouden Bruiloft

Op 6 April 1904 traden Broeder **Emilius Franciscus Meau** en Zuster **Ernestina Yoanna Meau-Desmet** in het huwelijksbootje te Gent, België. Beiden sloten met hun Hemelse Vader een verbond door de doop in het watergraf op 15 Mei 1949 en werden op één na de eerste leden van de Gentse gemeente. Zr. Meau is werkzaam in de Z.H.V. als raadgeefster.

Wij wensden dit bruidspaar van harte geluk met deze heuglijke dag en bidden dat de Heer hen moge zegenen met nog vele gelukkige en vredige levensjaren.

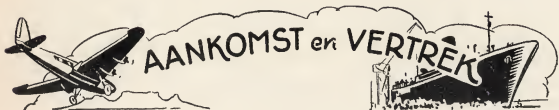
Veertig Jaar Gehuwd

Bij de 40-jarige echtvereniging van Broeder **Teunis Johannes van den Berg** en Zuster **Jannetje van den Berg-Stok**, gehuwd op 18 Februari 1914 te Rotterdam, wensden wij dit paar van harte geluk en hopen dat zij nog menig jaar in goede gezondheid mogen doorbrengen. Beiden werden lid van de Kerk op 23 Nov. 1927. Moge de Heer hen te allen tijde begeleiden!

Nieuws uit Dordrecht

Het kerkgebouw te Dordrecht was op Dinsdag 9 Maart tot de laatste plaats toe bezet met leden en bezoekers die hebben genoten van een Revue die werd uitgevoerd door de leden van de O.O.V. in Dordrecht. De Revue was getiteld: „Klaasvaak wint altijd.“ Twee en een half uur heeft men kunnen genieten en lachen van het gebodene, en het grote applaus bewees, dat het bij de bezoekers goed in de smaak was gevallen.

G. L. de Jong.

AANGEKOMEN ALS ZENDELINGEN:

- ✓ Harmon, Marvin Reed van Mesa, Arizona te Zeist.
- ✓ Dickamore, Henry J., van Ogden, Utah, te Groningen.
- ✓ Hofman, Cornelius A., van Salt Lake City, Utah, te Den Haag.
- ✓ Crandall, Ronald A., van Sacramento, Californië, te Den Haag (in Hoofdkantoor).

Henry
James Dickamore

G. A. Hofman

Ronald A. Crandall

Marvin Reed Harmon

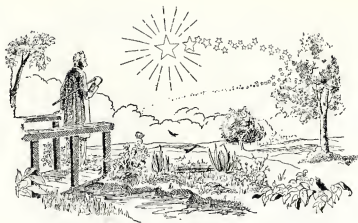
VERTROKKEN:

- Cornelius J. van Leeuwen.* Aangekomen 3 Mei 1952. Vertrokken 19 Maart 1954. ✓
 Werkzaam geweest: Den Haag en Arnhem als G.P.
- Gertrude van Leeuwen.* Aangekomen 3 Mei 1952. Vertrokken 19 Maart 1954. ✓
 Werkzaam geweest: Den Haag en Arnhem.
- Boudewijn Johannes Jelderda.* Aangekomen 24 Mei 1952. Vertrokken 19 Maart 1954. ✓
 Werkzaam geweest: Den Haag, Leiden als G.P., Dordrecht, Groningen
 als G.P., Leeuwarden als D.P., Zutphen als Arnhemse D.P.

VERTROKKEN:

- Visser-Breeman, Klaasje, 9 Dec. 1953 van Rotterdam naar Salt Lake City, Utah. ✓
- Visser, Leendert, 9 Dec. 1953 van Rotterdam naar Salt Lake City, Utah. ✓
- Stekelenburg, Jan Constantijn, 9 Jan. 1954 van Utrecht naar Salt Lake City, Utah. ✓
- Boumeester, Annie Elisabeth, 9 Jan. 1954 van Utrecht naar Salt Lake City, Utah. ✓
- ten Wolde, Rimmelt, 20 Jan. 1954 van Rotterdam naar Salt Lake City, Utah. ✓
- ten Wolde-Otto, Adriana, 20 Jan. 1954 van Rotterdam naar Salt Lake City, Utah. ✓
- ten Wolde, Luthera, 20 Jan. 1954 van Rotterdam naar Salt Lake City, Utah. ✓
- ten Wolde, Wouter Adrianus, 20 Jan. 1954 van Rotterdam naar Salt Lake City, Utah. ✓
- ten Wolde, Adriana, 20 Jan. 1954 van Rotterdam naar Salt Lake City, Utah. ✓
- ten Wolde, Rimmelt (Jr.), 20 Jan. 1954 van Rotterdam naar Salt Lake City, Utah. ✓
- Grobink, Maria A. H. J., 5 Febr. 1954 van Nijmegen naar Salt Lake City, Utah. ✓
- Kersten, Gerardina Willemina J., 5 Febr. 1954 van Nijmegen naar Salt Lake City, Utah. ✓
- Hietberg, Irene Maria, 5 Febr. 1954 van Nijmegen naar Salt Lake City, Utah. ✓
- Hietberg, Berendina Elsa, 5 Febr. 1954 van Nijmegen naar Salt Lake City, Utah. ✓
- Hietberg, Johan Willem, 5 Febr. 1954 van Nijmegen naar Salt Lake City, Utah. ✓
- Hietberg, Marijke Jordana Antonia, 5 Febr. 1954 van Nijmegen naar Salt Lake City, Utah. ✓
- Halling, Alma Johannes, 19 Febr. 1954 van Amsterdam naar Salt Lake City, Utah. ✓
- Halling, Marinus Cornelius, 19 Febr. 1954 van Amsterdam naar Salt Lake City, Utah. ✓
- Halling-Sont, Mina Cornelia, 19 Febr. 1954 van Amsterdam naar Salt Lake City, Utah. ✓

(Continued on page 121)

CREDO IN VITAM AETERNAM

(Ik geloof in het Eeuwige Leven)

door Albertine Steenhoff-Smulders

*Ik zie geen sterven in de late, trage dagen...
Hoe is het licht zoo goud, hoe is de lucht zoo blauw,
Hoe lijkt de nevel op die zilversluis: dauw,
Niet op een lijkwa, die het moede jaar moet dragen.*

*Ik zie de blaren niet, die rotten op de paden,
Ik zie de blaren rood en goud in 't blanke licht,
Ik zie de gladde knoppen al r e opgericht,
Beloften van het bosch voor nieuwe levensdaden.*

*Ik zie de bloemen van den hazelaar reeds hangen,
Die rekke' en stuiven zal bij d' eersten lentewind;
Ik ga het tuinpad langs, en wijs alr e mijn kind
Waar 't zaad zal kiemen, daar we nu reeds naar verlangen...*

*Hoe zou ik vreezen, God, mijn God, daar wij toch weten,
Dat onder 't aardsche kleed, waar 't ook aan flarden viel,
Heel stil aan 't groeien zijn de vleugels onzer ziel,
En 't Eeuwige Leven ons den Dood zal doen vergeten.*